

EVA-MARIA BAST

É
AZ
FELSZER-
PALOTA

Camille és az arany ragyogása

A decorative border with floral and vine motifs in each corner and along the top and bottom edges, framing the text.

EVA-MARIA BAST

É
AZ
FÉKSZER-
PALOTA

Camille
és az arany
ragyogása

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:

Eva-Maria Bast: *Der Schmuck Palast – Camille und der Glanz von Gold*

Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2025

FORDÍTOTTA

Várnai Péter

SZERKESZTETTE

Fodor Zsuzsanna

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA

Bürosüd

www.buerosued.de

ISBN 978-963-636-802-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2025

(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch”

is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026

Hungarian translation © Várnai Péter 2026

Cover picture © Arcangel / Lee Avison

Előszó

A vonatszerelvény hangos csikorgással gördült be a londoni Paddington pályaudvar csarnokába. Alfred Cartier felállt az üléséről, feltette a kalapját, lesimította a kabátját, aztán levette a csomagtartóról a két bőröndjét. Egész úton nem hagyta őrizetlenül egyiket sem. A kisebbben azok az ékszerek voltak, amelyeket az édesapja megbízásából Londonban akart értékesíteni.

A kalauz kívülről kinyitotta a fülkeajtót, és Alfred a vaslépcsőn lelépett a forgalmas peronra. Életében először mélyet szippantott a londoni levegőből, de gyorsan ki is fújta, mert köhögés tört rá. *London sem a friss levegőjéről ismert* – állapította meg, ám gyorsan a város mentségére hozta fel magában, hogy ő tulajdonképpen a mozdony füstjét lélegezte be, ráadásul a pályaudvaron építkezés is folyt. Itt is korom és szén szaga terjengett, ugyanúgy, mint korábban, amikor a vonat egy sötét, gőzzel és füsttel teli alagútban száguldott Alfreddal.

– Uram! – szaladt oda hozzá egy fiú. – Uram, majd én elviszem a bőröndjeit a konflishoz!

Alfred csak most vette észre, hogy ahonnan ő az imént leszállt és a vele szomszédos vágány között

bérkocsik hosszú sora várakozik. Magában ezt kellemes meglepetésnek könyvelte el, aztán a fiúhoz fordult, akit a kerek képe miatt első pillantásra jól táplálnak nézett, ám alaposabb szemrevételezés után arra jutott, hogy tévedett. A sapkát viselő kölyök arca igazán sápadt és fakó volt, a szeme alatt karikák sötétlettek, a nadrágja szakadozott, a cipője pedig mintha már csak bőrfoszlányokból állt volna. Alfred szíve megesett a fiún.

– Jól van – mondta ezért –, de te csak az egyik bőrdönt viszed, a másikat pedig majd én.

A fiú tiltakozni kezdett, Alfred azonban a szavába vágott:

– Így is két bőrdönt fizetek neked. Jó üzletet csinálsz, úgyhogy ne tétovázz sokáig, mert erősnek tűnik a konkurenciád – bökött az állával más fiúk felé, akik a peronon csoportosulva szintén néhány penny kereset után sóvárogtak.

– Igenis, uram! Köszönöm, uram! – felelte a fiú sugárzó arccal, és a nagyobb bőrdöntdel az egyik konflishoz indult.

A kocsis, egy mogorva öregember, elképesztően lassan kászálódott le a bakról, felrakta a konflisra a bőrdönt, amit a fiú nyújtott felé, aztán a kisebbért nyúlt, de Alfred őt is leintette.

– Ezt magamnál tartom – mondta.

Az öreg felmordulva megrántotta a vállát, és visszakapaszkodott a bakra. Alfred bőkezűen megfizette

a fiút, s miután az boldogan elszelelt, megmondta a kocsisnak, hogy a Marylebone negyedbe, a Regent Streetre kíván menni, a Hotel Langhamhez, mivel az édesapja ott foglalt szállást neki. Éppen csak becsukta a konflis ajtaját, amikor a kocsis hirtelen el is indult a fogattal, és besoroltak a sűrű városi forgalomba.

– És én még azt hittem, hogy Párizs utcáin örületes a nyüzsgés – dünnyögte Alfred rémulten maga elé, amikor kinézett a kocsi ablakán.

Leginkább az volt zavarba ejtő, hogy itt minden jármű a másik oldalon közlekedett a Párizsban megszokotthoz képest, de egyébként is úgy tűnt, káosz uralkodik az árusok kordéi, a fogatok és a gyalogosok között. Alfred néhány perc után izzadságban úszott, és arra gondolt, talán mégis jobb lett volna, ha próbát tesz az új találmánnyal, amelyről az édesapja mesélt neki az utazása előkészítése közben. Hatvan méter mélyen ugyanis vonatok száguldanak London alatt. Alfred ezt a dolgot nyugtalanítónak találta, és ezért úgy döntött, hogy a felszíni utat választja. Azt azonban, hogy itt legalább annyira kaotikus lesz, még csak nem is sejtette. Valójában pedig gondolhatta volna, mert az édesapja erről is mesélt neki. Louis-François Cartier ugyanis gyakran ment üzleti útra a brit fővárosba.

Befordultak egy utcába, amelyben Alfred megkönnyebbülésére valamivel kisebb volt a forgalom. Most már bátrabban nézegette a várost és az embereket.

Fiúkat látott, akik feltűnően emlékeztettek a pályaudvari fiatal hordárokra, és szemlátomást küldeményeket kézbesítettek, hogy úgy keressenek némi pénzt. A szürke öltönyt és elegáns keménykalapot viselő urak bizonyára az irodákba tartottak sietve. Egy csemegeüzlet kirakatában táblák reklámozták az EGG & MILK termékeket, az R. White szódát és az R. White limonádét, az épület alagsorának az ablakán pedig egy férfi kandikált ki. Jobban odanézve Alfred felfedezte, hogy egy kendőn cipőket tett ki maga elé az utcára. *Bizonyára cipész lehet, aki félig a föld alatt dolgozik egy parányi műhelyben* – állapította meg Alfred.

Minél közelebb értek a Regent Streethez, annál elegánssabb lett a környék. A bérkocsi kevéssel később megállt a Hotel Langham előtt, amely Alfred londoni szálláshelye volt. Miután kiszállt a kocsiból, lenyűgözve nézett fel a hatalmas homokkő homlokzatra, közben odasietett egy boy, hogy elvegye a poggyászát. Ezután belépett a nagy, szárnyas ajtón, és érezte, hogy megszűnik benne az utazás okozta feszültség és fáradtság. A szálloda hűvös eleganciája azonnal megnyugtatóan hatott rá. A portás úgy üdvözölte, mint egy elveszettnek hitt, régi barátot, de közben megőrizte a foglalkozásából adódó, kötelező visszafogottságot. Alfrednek ez kifejezetten tetszett.

– Legyen üdvözölve a Langhamben! – mondta az alkalmazott, aki a húszas évei közepén járhatott, és enyhén meghajolt előtte. – Mindig nagy örömünkre szolgál, ha Franciaországból érkezik hozzánk vendég.

– Igazán? És miért van ez? – kérdezte Alfred meglepetten.

A portás mosolya még szélesebb lett.

– Nos, még nem is olyan nagyon régen a császáruk, III. Napóleon is nálunk szállt meg. Engem az a megtiszteltetés ért, hogy személyesen találkozhattam vele. Lenyűgöző ember.

Már nem a császáruk – gondolta Alfred. *Ez a fiatal ember nem tudna erről, vagy csak pontatlanul fogalmazott?* Alighanem az utóbbiról lehet szó, döntötte el magában, mert egy szállodaportásnak bizonyára tájékozottnak kell lennie az ilyen politikai változásokban.

– Ha megfelel önnek, uram – mondta az alkalmazott az órára pillantva –, felvitetem a csomagjait a szobájába, önt pedig a ház vendégül látja egy csésze teára.

Alfred vigyázott, hogy ne fitorodjon el. Egy erős kávénak jobban örült volna, de az édesapjától hallott a britek délutáni teázási szokásáról, és arról is, hogy ezt a meghívást nem tanácsos visszautasítani.

– Nagyon büszkék vagyunk arra – folytatta a portás –, hogy a tea, az uborkás szendvicsek és a sütemény délután öt órai felszolgálásának hagyománya 1865-ben a mi szállodánkban teremtődött meg.

– Ez esetben köszönettel élek a lehetőséggel – mosolygott Alfred a fiatal alkalmazottra –, előbb azonban felfrissíteném magam.

– Hogyne, persze! Máris elkísérem önt a hidraulikus liftjeinkhez. Engedelmével megjegyzem, hogy Angliában mi vagyunk az első ház, amely ilyen felvonóval rendelkezik.

Alfred lenyűgözötten bólintott. Az édesapja nagyvonalú volt, amikor itt foglalt neki szállást: a hotelnek száz, mosdóval rendelkező szobája van, harminchatnak pedig van saját fürdőszobája is. Ezek közül foglalt Louis-François Cartier egyet a fiának, leginkább azért, mert ezekben a jobb szobákban széf is van, amelyben Alfred elhelyezheti a magával hozott ékszereket.

Néhány perccel később elégedett sóhajjal leereszkedett egy nagy fotelba, amely egy óriási ablak alatt állt. Remek kilátás nyílt innen a Regent's Parkra, és ő mindig is szerette a parkokat. Amikor még kisfiú volt, az édesanyja, Antoinette mindennap elmenekült vele és a kishúgával, Camille-jal a zöldellő oázisokba, mivel akkor még a nagyszüleiknél laktak a szegényes Marais negyedben. Alfred viszolygott a városban uralkodó mocsoktól és bűztől, ezért nagyon hálás volt a mamájának azokért a kirándulásokért. Párizs azonban teljesen megváltozott azóta. Az utóbbi években, vagyis inkább évtizedekben III. Napóleon császár megbízásából Haussmann prefektus a szó szoros értelmében

lerombolta, majd újjáépítette a várost. Csodaszép és pompázatos lett, ám aztán a poroszok ostrom alá vették, és elfoglalták. Miután ők elvonultak, a királypártiak és a kommünárok között véres polgárháború tört ki, és az megadta a kegyelemdöfést Párizsnak.

Azokra az évekre gondolva Alfred szíve elszorult. Nehéz és keserű időszak volt, a félelmek és rettegés, a szűkölködés és éhezés évei. Szerencsére ez már a múlté, és Párizs lassanként újra életre kel, de még minden bizonytalansággal teli, sok időbe telik, hogy visszataláljon a fénykorához. Már ha valaha is visszatalál. Franciaország többé nem császárság, hanem köztársaság. Alfrednak a szállodaportásra kellett gondolnia, aki az előbb roppant büszke volt arra, hogy itt járt a francia császár. *Ha még mindig császárság lenne Franciaország, én most feltehetően nem lennék itt* – gondolta Alfred. Akkor a császárságnak köszönhetően Párizs teljes pompájában ragyogna, az emberek özönlenének az üzletekbe, és egymás kezéből ragadnák ki az ékszereket. Így azonban a nemesség elmenekült a városból, és az embereknek amúgy sincs pénzük ékszerekre, sokaknak a puszta életben maradásért kell küzdeniük.

Alfred nagy sóhajjal elfordult az ablaktól. Álmodozásra most nincs idő, arra pedig még kevésbé, hogy ő komor gondolatoknak adja át magát. Sok tennivalója van. Az édesapja azzal a reménnyel küldte Londonba, hogy az emberek itt nagyobb érdeklődést mutatnak

az ékszerek iránt, mint a harcok sújtotta Párizsban. Alfred a bőröndtartó állványhoz lépett, elvette róla a kisebbik kofferjét, az ágyra fektette, és kinyitotta, hogy kivegye belőle az egyik, bársonnyal bevont ékszerdobozkát. A szíve azonnal gyorsabban kezdett verni. Micsoda csillogás! Az édesapja által készített ékszerek varázsa már kisfiúként elbűvölte. Az elragadtatottsága évről évre erősebb lett, ahogy egyre többet tudott meg ezekről a kincsekről, és egyre jobban értett ahhoz, hogy egy foglalattal még kifejezőbbé tegyen egy drágakövet.

Most sorra kivette a bőröndből az ékszerdobozokat, és gondosan egymásra fektetve elhelyezte őket a széfben, amelyet végül gondosan bezárt. Aztán lement, hogy elfogyassza az ötórai teáját.

*

Louis-François Cartier úgy indította útnak a fiát, hogy pontos utasításokkal látta el, és listát is adott neki azokról az ügyfelekről, akiket Londonban fel kell keresnie. Közülük kétségtelenül a legfontosabb meglátogatásához Alfrednak kis időre el kellett hagynia Londont, hogy West Midlands megyébe utazzon. Ott lakott Dudley gróf, a drágakövek elismert szakértője. Óriási megtisztetés volt, hogy egy Cartier-t, aki híres volt ugyan, de közel sem annyira, mint a gróf, Dudley meghívott

a birtokára, ahol a nála harminc évvel fiatalabb, feltűnő szépségéről híres feleségével élt.

Ahogy a kocsik közel ért vele az úti célhoz, Alfrednak majdnem elállt a lélegzete. Egy palota felé tartott, amelyhez még templom is tartozott. Az érkezőt nem is csak egy, hanem két lakáj várta, s miután hódolatteljesen megkérték, hogy fáradjon be, ő a legnagyobb előcsarnokba lépett be, amelyet valaha is látott.

– Kérem, kövessen, uram! – mondta az a lakáj, aki bekísérte. – Lady Dudley a kertben várja.

A kert hatalmas parknak bizonyult, amely teraszos elrendezésben egy óriási szökőkútig terjedt, de még azután is folytatódott, látszólag a végtelenségig. Alfred ámulata nem ismert határokat, akárcsak az elragadtatottsága, amikor meglátta a grófnét, aki kecses, fonott fotelban ült a tágas teraszon, és könyvet tartott a kezében. Igaz, nem olvasott, hanem a kötet felett ábrándosan a távolba nézett. Alfred elképedten meredt rá. Hallott ugyan Lady Dudley lenyűgöző szépségéről, arra azonban nem számított, hogy szinte földöntúlian gyönyörű.

Mivel a hölgy nem hallotta meg a lépteiket, enyhén összerezett, amikor a lakáj odalépett hozzá, és megszólította:

– Mylady, a vendég megérkezett.

A grófné bólintott a lakájnak, aztán Alfredra nézett. A pillantása olyan átható volt, hogy a férfi zavartan

elkapta a tekintetét, és egy pillanatra megfélekedezett a jó modorról. Aztán azonban észbe kapott, odasietett a hölgyhöz, és a keze fölé hajolt.

– Mylady, nagy öröm és megtiszteltetés számomra, hogy megismerhetem. Engedje meg, hogy tolmácsoljam apám legjobb kívánságait.

– Roppant kedves – felelte Lady Dudley. – Kérem, adja át édesapjának szívélyes üdvözlőmet!

– Örömmel megteszem – mondta Alfred.

Lady Dudley a vele szemben álló fonott fotel felé intett:

– Parancsoljon, foglaljon helyet! Vagy ne is itt, inkább menjünk oda! – mutatott egy nagy asztalra, amelynek a közepén hatalmas virágcsokor állt. – Ott jobban be tudja mutatni a kollekcióját.

A grófné felállt, és az asztalhoz indult úgy, mintha lebegne, mert a járását másként nem lehetett nevezni. Egy lakáj azonnal odasietett hozzá, hogy alásegítse a széket. Miután Alfreddal leültek egymással szemben, Lady Dudley a lakájhoz fordult:

– Szolgálja fel az ötórai teát!

Már megint ötórai tea! – gondolta Alfred. Nem tagadhatta azonban, hogy az valójában nagyon is ízlett neki a szállodában.

– Elragadó ez a hely – mondta, hogy beszélgetést kezdeményezzen.

– Igen, egész bájos – felelte Lady Dudley. – Eredetileg John Nash alakította ki, akinek a nevéhez a Regent Street is fűződik. A férjem családja aztán kissé még kibővítette és átépítette.

– Igazán lenyűgöző – erősítette meg Alfred, miközben inasok léptek oda nesztelenül.

Hatalmas, színezüst tálcákon és tálalóállványokon mindent felszolgáltak az ötórai teához. A tea azonban messze finomabb volt, mint az, amelyet Alfred a szállodájában ivott.

Lady Dudley elvett egy uborkás szendvicset, és egy hölgyhöz cseppet sem méltóan nagyot harapott belőle. Alfred ezt elragadónak találta.

– Kérem, fogyasszon! – mutatott a grófné két falat között a szendvicsekre. – Ilyen finomat még biztosan nem evett.

Alfred ugyan soha nem kedvelte az angol konyhát, de azért óvatosan harapott egyet az uborkás szendvicsekből, és meglepődött.

– Valóban kitűnő – ismerte el.

Lady Dudley szélesen elmosolyodott.

– Ugye? És a tejszínes-lekváros édes pogácsát még nem is kóstolta!

Elbűvölő nő – gondolta Alfred. Lady Dudley ízig-vérig hölgy, ugyanakkor üdítően természetes, mintha még ott rejtőzne benne az az édes kislány, aki valamikor

volt. Miután befejezte a falatozást, csillogó szemmel Alfredra nézett, és megkérte, hogy mutassa meg a magával hozott ékszereket. Őt meglepte a kérés, de megkérdezni nem mert, miért nincs itt a találkozáson a hölgy férje, elvégre ő a drágakövek elismert szakértője. *Lehet azonban, hogy Lord Dudley majd később csatlakozik hozzánk* – gondolta.

– Készséggel, mylady – válaszolta, és elkezdte kirakni az asztalra az ékszereket.

Csillogó diadémok, kápráztató fülönfüggők kerültek elő, mellettük zafírok, smaragdok és rubinok egész kollekcója. Alfred tekintete boldogan járta be a műalkotásokat. Valahányszor meglátott egy ékszert, amely az ő házukból származott, szinte mámorító lelkesültség lett úrrá rajta, és ujjongani szeretett volna. Legfőképpen a drágakövek hívták elő belőle újra meg újra ezt az érzést: az a szikrázás, amely csak a csiszolás révén mutatkozik meg, aztán ott vannak még a finom foglalatok, amelyekkel az aranyművesek a köveket a hozzájuk illő keretekbe tudják illeszteni.

– Amint látja – intézte Alfred a szavait Lady Dudleyhoz –, bátorkodtam nagy választékot hozni önnek a jelenlegi kollekciónkból.

A grófné felállt, és figyelmesen szemügyre vette az ékszereket, de semmit nem mondott. Alfredot idegesség öntötte el. *Adja az ég, hogy a mesterműveink ne bukjanak meg ez előtt a hölgy előtt!* Az végzetes lenne a jó

hírükre, mert Lady Dudley szavainak véleményformáló hatásuk van: ha a Cartier-ékszerek nem nyerik el a tetszését, ők nem fogják megvetni a lábukat Londonban. Ennél is rosszabb, hogy a hír Párizsba is eljutna.

– Varázslatos – szólalt meg a grófné Alfred mellett.

Ő a szépséges hölgy felé fordult.

– Parancsol? – kérdezte zavartan, aztán visszanyerte az önuralmát. – Elnézést, mylady, elméláztam.

A grófné rosszallón ingatta a fejét, de közben mosolygott.

– Azt mondtam, hogy a kollekciójuk varázslatos. Ez a smaragd nyakék itt – mutatott az asztalra –, egészen különleges. Csak nem tudom, hogy rajtam jól mutat-e.

– Nincs olyan ékszer, ami kegyeden ne mutatna jól, mylady – vágta rá Alfred. – Ez a nyakék különösen jól illene az arcához. Kiemeli a szeme színét, ha szabad ezt mondanom.

Lady Dudley bólintott.

– Én is erre gondoltam – válaszolta. – Fel kellene próbálnom – mondta, és a fejét elfordítva egyenesen Alfred szemébe nézett. – Volna olyan kedves?

Alfred nagyokat nyelt. A kérés teljességgel illetlen volt, sőt egyenesen botrányos, ő azonban aligha tagadhatja meg a kívánság, vagyis inkább a felszólítás teljesítését anélkül, hogy rendkívül udvariatlan lenne. A fejében egymást kergették a gondolatok. *Mi lenne, ha a tekintetüket mereven előreszegező lakájok jelentést*

tennének a lady férjének? Megeshet, hogy Lord Dudley annyira felháborodna, hogy talán soha nem vásárolna ékszert a Cartier cégtől, és mindenütt rossz hírért is keltené.

– Uram! – Lady Dudley hangja ingerült volt. – Felcsatolja rám a nyakéket, vagy viszolyog attól, hogy a nyakamhoz érjen?

– Ter... természetesen nem – nyögte ki Alfred. – Elnézését kérem, csak arra gondoltam, hogy az illendőség...

– Ugyan már, füttyüljön az illendőségre! – csattant fel a grófné, és megint átható pillantást vetett Alfredra.

Ez elől a férfi gondosan kitért, miközben remegő kézzel felcsatolta a nyakéket.